

Soms wil je een hand om in te knijpen
zoals vroeger toen je telefoontje speelde,
één keer doorgeven, twee keer stuurt een signaal terug.

Nu heb je je handen soms zo vol zo vol
met zorgen, zoek je een extra paar
om een vraag in te leggen

wat moet ik aan met die plas verdriet
op de keukentafel,
benen die moeilijk gaan of de honger
die op het einde van
de maand voor mijn deur staat?

Dan zijn wij er. De eerste lijn. Een kring,
een ketting van altijd open handen, klaar voor ontvangst,
om contact te maken, jij knijpt je noden door,
en wij houden ze vast, in verbinding, tot
een antwoord kan worden teruggestuurd

volgens de kneepjes van ons vak:
Betrouwbaar. Betrokken. Bereikbaar.
Een eerste lijntje is altijd open.

Lotte Dodion

© stadsgedicht Antwerpen 2022

Met de steun van

EERSTELIJNSZONES
ANTWERPEN